

Sygn. akt VUa 9/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek (spr.)

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z odwołania K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 31 stycznia 2013 roku ***sygn. akt*** IV U 366/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie oddala,

II. nie obciąża ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego należnymi organowi rentowemu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy zmienił decyzję ZUS Oddział w L. w ten sposób, że „podstawę wymiaru świadczenia stanowi wynagrodzenie osiągnięte przez ubezpieczonego K. K. będącego w okresie zatrudnienia”. W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy uznał, że zasiłek choroby, który przysługiwał ubezpieczonemu po rozwiązaniu stosunku pracy nie powinien być ograniczony do kwoty odpowiadającej 100% przeciętnego wynagrodzenia. Zastosowany przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji art. 46 ustawy zasiłkowej (ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Dz. U. z 2010 r. nr 77, poz. 512 ze zm.) pomimo literalnego interpretowania wskazującego na przeliczenie podstawy wymiaru po ustaniu stosunku pracy ma zastosowanie wg. wykładni systemowej wyłącznie w związku z art. 7 tej ustawy i nie może być stosowany w każdym wypadku niezdolności do pracy. Stanowisko organu rentowego przyjęte w zaskarżonej decyzji nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i jest ewidentnie krzywdzące dla ubezpieczonego.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją organ rentowy wskazując na naruszenia art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyjęcie, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego wnioskodawcy stanowi wynagrodzenie osiągnięte przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia podczas gdy podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu za okres po ustaniu ubezpieczenia zgodnie z cytowanym przepisem nie może być wyższa od kwoty 100 % przeciętnego wynagrodzenia. Powołując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie tego wyroku i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Na wstępie trzeba przede wszystkim wskazać, że zasiłek chorobowy przysługuje - co do zasady - w okresie trwania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Tylko wyjątkowo, tj. po spełnieniu ściśle określonych warunków ustawowych (art. 7 ustawy zasiłkowej) zasiłek chorobowy przysługuje osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. Równocześnie, jedynie ubezpieczonemu będącemu pracownikiem podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się według zasad określonych w art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej, tj. od poprzedzającego powstanie niezdolności do pracy przeciętnego wynagrodzenia za pracę. Zasiłek chorobowy stanowi bowiem rekompensatę całości lub części (art. 11 ustawy zasiłkowej) utraconego wynagrodzenia za pracę, którego pracownik nie uzyskał wskutek niezdolności do pracy spowodowanej chorobą. Połączenie prawa do zasiłku chorobowego z utratą wynagrodzenia za pracę wskutek niezdolności do pracy nie może budzić zatem wątpliwości. Po ustaniu zatrudnienia pracownik nie pracuje, nie nabywa zatem prawa do wynagrodzenia. Co do zasady nie ma więc podstaw do rekompensaty, bowiem utrata zarobku nastąpiła w tym okresie nie wskutek choroby lecz ustania zatrudnienia. Ustawodawca przewidział jednak (ze względów społecznych) prawo do zasiłku również w okresie po ustaniu zatrudnienia. Jest to jednak prawo o charakterze wyjątkowym.

Przy takich założeniach nie ma postaw do zakwestionowania zróżnicowania wysokości zasiłku chorobowego w zależności od tego czy przypada on za okres trwania ubezpieczenia, czy za okres po jego ustaniu. Odpadnięcie funkcji rekompensacyjnej zasiłku w odniesieniu do okresu po ustaniu zatrudnienia stanowi dostateczną podstawę do zróżnicowania (obniżenia, w niektórych przypadkach) wysokości zasiłku. Przepis art. 46 ustawy zasiłkowej – ograniczający wysokość zasiłku chorobowego do kwoty 100 % przeciętnego wynagrodzenia – ma zatem pełne zastosowanie do okresu pobierania tego zasiłku także po ustaniu zatrudnienia.

Pogląd taki wynika z orzecznictwa. W wyroku z dnia 7 kwietnia 2009 r. (I UK 337/08) SN wskazał wyraźnie, że ograniczenie wysokości podstawy obliczania zasiłku chorobowego wynikające z art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ma zastosowanie także wówczas, gdy okres zasiłkowy rozpoczął się w czasie trwania zatrudnienia. Zatem przepis ten stosuje się do wszelkich okresów pobierania zasiłku chorobowego, także po ustaniu tytułu ubezpieczenia. W szczególności wykładnia językowo - logiczna nie pozwala na postawienie tezy, że ograniczenie wysokości podstawy wymiaru zasiłku chorobowego uregulowane w tym przepisie ma miejsce tylko wówczas, gdy prawo do zasiłku powstało po ustaniu tytułu ubezpieczenia a nie ma zastosowania w takiej sytuacji, gdy prawo powstało w czasie trwania tytułu ubezpieczenia i obejmuje również okres po jego ustaniu (por. także uzasadnienie wyroku SN z 30 września 2009 r., II UK 34/09). Poglądy te zasługują na pełną aprobatę.

Z powyższych względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie poprzez oddalenie odwołania ubezpieczonego (art. 386 kpc).

Mając na uwadze charakter sprawy i sytuację materialną ubezpieczonego odstąpiono od obciążania go kosztami procesu (art. 102 k.p.c.).